

Графъ-тъ. О милостивый отче, а може ли на чувствителна душа да бѣде по тешко и по жалостно. — Ахъ. азъ злочестый, не съмъ баща нито супругъ, но убиецъ на супруга-та си и чедото си.

Князь-тъ. Умирися синко, що бы — бы, хайде, ако има допущеніе, да станемъ; защото доста съмъ ся уморилъ по нѣтъ-тъ (станахъ, поклонихъ ся единъ другому, а завѣсата-та падна).

НЕТО ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРИЩЕ I.

(ГЕНОВЕВА сѣди предъ пещеръ-тъ на единъ пнь, облечена въ единъ издърпанъ дрехъ; боса, разплетена, и умилно наслонила главъ на рѣкъ-тъ си. Шмерценрайхъ облеченъ въ кожнъ дрехъ, гол оглавъ и босъ прегърща и цѣлува майкъ си и ѿкъ пыта.)

ШМЕРЦЕНРАЙХЪ. Сладка моя майчице, какво ви е, да сте тъй невесели? Защо изгледате тъй жалостно? — О Боже, кажи ми, какво е на моя-та майчица?

ГРАФИЦА-ТА. (Полека си исправя главъ-тъ). О чедо, о майкино тѣжно богатство! твърдъ е злъ на майка-ти, страхъ, мя е, да не умрѣ скоро.

ШМЕРЦА. Да не умрете? А що е то, азъ не разумѣвамъ тѣзи рѣчь.

ГРАФИЦЕ-ТА. Азъ ще заспѣ, и никоги вече не ще ся пробудѣ, — мои-тъ очи никоги нещѣтъ